

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 2 sierpnia 2013 r. powódka E. K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwoty 130.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości oraz kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu nakładów koniecznych do rewitalizacji akustycznej budynku stanowiącego własność powódki, a ponadto o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż jest właścicielką zabudowanej nieruchomości położonej w całości w obszarze ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Podniosła, iż nieruchomości położone w tym obszarze zostały poddane licznym nakazom, zakazom i innym ograniczeniom, a w odniesieniu do jej nieruchomości ograniczenie sposobu korzystania polega na utracie wartości użytkowej z powodu hałasu samolotów uniemożliwiającego korzystanie z ogrodu czy tarasu, spadku wartości rynkowej nieruchomości, pogorszenia warunków życia spowodowanych podwyższonym hałasem, w tym zaburzeniach zdrowotnych oraz koniecznością kosztownej adaptacji technicznej budynku dla uzyskania poprawy klimatu akustycznego. Wskazała, iż należący do niej dom nie posiada żadnych zabezpieczeń zapewniających właściwy klimat. Powódka podniosła nadto, iż z uwagi na potrzebę wykonania niezbędnych remontów i konieczną konserwację domu musiała zaciągnąć kredyty, które obecnie znacznie obciążają jej i tak niewysokie dochody. Wskazała, iż podstawę roszczenia stanowi uchwała nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., jak też przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska. (k. 2 - 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 lutego 2014 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż w realiach przedmiotowej sprawy powódka wniosła powództwo po upływie dwuletniego terminu zawitego przewidzianego w art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska. Wskazał, iż nieruchomość powódki znajduje się obecnie w obszarze ograniczonego użytkowania poza strefą Z1 i Z2, ale podkreślił, że nieruchomość ta była już wcześniej objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r., zgodnie z którym znajdowała się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania. Wskazał, iż w związku z powyższym ograniczenia stanowiące podstawę roszczeń powódki powstały w chwili wejścia w życie rozporządzenia nr 50 tj. w dniu 24 sierpnia 2007 r. Podkreślił ponadto, iż wejście w życie uchwały nie spowodowało żadnych nowych ani zwiększenia dotychczasowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości powódki mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych, a co za tym idzie ewentualne roszczenia przysługujące powódce już wygasły. Pełnomocnik pozwanego wskazał ponadto, iż zgłaszając roszczenie o odszkodowanie powódka nie wykazała ani szkody ani związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą a regulacjami prawnymi wprowadzonymi na podstawie uchwały Sejmiku. Zaznaczył, iż powódka nie dowiodła jakoby w budynku, w którym zamieszkuje istniał nieodpowiedni poziom klimatu akustycznego wymagający przeprowadzenia rewitalizacji akustycznej, jak też nie wykazała, że na jej nieruchomości istnieje poziom klimatu wymagany przez rozporządzenie nr 50. Zdaniem strony pozwanej samo położenie nieruchomości nie oznacza automatycznie, że na każdej nieruchomości występuje przekroczenie norm hałasu w środowisku dla zabudowy mieszkaniowej. Wskazał, iż istniejący klimat akustyczny w budynku powinien uwzględniać położenie budynku w obszarze ograniczonego użytkowania z 2007 r. i istniejące wówczas natężenia hałasu lotniczego oraz mieć zapewniony w związku z tym odpowiedni klimat akustyczny, a zatem w przypadku braku takiego właściwego klimatu pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powódki do zaistnienia ewentualnej szkody. Wskazał, iż jego zdaniem powódka nie udowodniła istnienia konieczności zastosowania w budynku dodatkowych zabezpieczeń akustycznych. Podkreślił również, iż samo położenie nieruchomości w strefie (...) nie przekłada się na spadek jej atrakcyjności i wartości, a z uwagi na położenie nieruchomości poza strefami Z1 i Z2 brak jest jakichkolwiek ograniczeń w zabudowie. (k.81- 94).

Pismem z dnia 30 czerwca 2014 r. pełnomocnik powódki sprecyzował powództwo i podniósł, iż w realiach przedmiotowej sprawy zastosowanie może znaleźć dodatkowa podstawa prawna w postaci art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 322 ustawy prawo ochrony środowiska. Wskazał, iż przedsiębiorstwo pozwanego mieści się w kategorii przedsiębiorstw poruszanych siłami przyrody, a zatem zgodnie z powołanymi przepisami już samo funkcjonowanie zakładu stwarza niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody, niezależnie od działania lub zaniechania prowadzącego taki zakład. (k. 176-180)

Natomiast pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 10 lipca 2014 r. podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko, zakwestionował możliwość zastosowania do roszczeń powódki art. 435 k.c. i wskazał, iż art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska jest przepisem szczególnym w stosunku do tegoż przepisu, dlatego też jedyną możliwą podstawą dochodzenia roszczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania mogą być przepisy ustawy prawo ochrony środowiska i uchwała Sejmiku. (k.183-188)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. K. jest właścicielką nieruchomości zabudowanej położonej przy ul. (...) w W., w obrębie 2-08-25, dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...). (k.5)

(...) ograniczonego (...) został utworzony rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 r., nr 156, poz. 4276 – dalej rozporządzenie), które weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku. Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o art. 135 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 r., nr 129, poz. 902 ze zm.).

Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość powódki znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia, w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2.;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust.2..

Natomiast w § 5 rozporządzenia wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków i określono, iż :

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

W dniu 4 sierpnia 2011 r. weszła w życie uchwała nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 r., nr 128, poz. 4086 wraz z załącznikiem nr 6 – dalej uchwała), na mocy której nieruchomość powódki znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania, ale poza strefami Z1 i Z2. Na mocy § 6 uchwały wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania polegające na tym, że:

1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;

2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (k.120, k. 123-124)

Pismem z 8 lipca 2013 roku, powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 130.000 zł tytułem zmniejszenia wartości rynkowej nieruchomości oraz kwoty 100.000 zł z tytułu koniecznych nakładów na dostosowanie budynku do wymagań technicznych określonych w uchwale Sejmiku Województwa (...). (k. 9) Pozwany nie uregulował należności we wskazanym przez powódkę terminie (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z powołanych dokumentów. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentów znajdujących się na wyżej wymienionych kartach, a Sąd nie stwierdził istnienia żadnych okoliczności mogących podważyć wiarygodność tych dokumentów.

Sąd oddalił wnioski dowodowe stron dotyczące powołania biegłych z zakresu akustyki, budownictwa, szacowania wartości nieruchomości, albowiem dowody te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

(...) ograniczonego (...) w W. utworzono rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku, natomiast na skutek zmian w funkcjonowaniu lotniska i w konsekwencji konieczności rozszerzenia terenu objętego obszarem ograniczonego użytkowania Sejmik Województwa (...) 20 czerwca 2011 roku podjął uchwałę nr 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

W sprawie bezspornym było, iż nieruchomość powódki znajduje się w granicach obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., poza strefami Z1 i Z2. Istota sporu dotyczyła natomiast rozstrzygnięcia czy do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. obowiązywało rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r., jak też czy ww. uchwała wprowadziła ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości powódki, a także czy w przedmiotowej sprawie upłynął już 2-letni termin określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska(Dz.U.2001 r. Nr 100 poz. 1085 ze zm. – dalej p.o.ś.) na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z tej nieruchomości.

Powódka w pierwszej kolejności oparła swoje roszczenie na art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś zgodnie z którym, jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części albo żądać odszkodowania za poniesioną szkodę.

Podstawą do domagania się roszczeń z art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś. może być również ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości poprzez ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania (por. wyrok SN z 6 maja 2010 r. II CSK 602/09, LEX 585768). Stanowisko to wynika z faktu, iż ustanowienie takiego obszaru niewątpliwie obniża wartość nieruchomości oraz powoduje zwężenie granic własności i ścieśnienie wyłącznego władztwa właściciela względem położonej na obszarze ograniczonego użytkowania nieruchomości. Właściciel bowiem będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym hałas.

Stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania, w myśl art. 135 ust. 1 p.o.ś. może mieć miejsce, jeżeli z przeglądu ekologicznego, oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo

zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu. Delegacja do określenia takiego obszaru oraz wskazanie rodzaju aktu prawnego w drodze którego następuje jego utworzenie zostało uregulowane w art. 135 ust. 2 p.o.ś.

W dacie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., tj. 25 sierpnia 2007 roku (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku), art. 135 ust. 2 p.o.ś. wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 r., nr 175, poz. 1462, dalej ustawa z 29 lipca 2005 r. o zmianie), która to zmiana zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2008 roku. Według nowego brzmienia art. 135 p.o.ś. kompetencje do tworzenia w drodze uchwały obszaru ograniczonego użytkowania uzyskał Sejmik Województwa, który przejął w tym zakresie dotychczasowe uprawnienie wojewody. Zmianie uległa również forma aktu prawnego, którym ustanawiano obszar ograniczonego użytkowania, gdyż zgodnie z nowym brzmieniem obszar ten tworzy się w drodze uchwały, a nie jak dotychczas na mocy rozporządzenia.

Zdaniem Sądu zmiana, która zaszła we wskazanym powyżej przepisie w dniu 1 stycznia 2008 r. nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r., albowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego, polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 8 lipca 2011 r. sygn. akt VI ACA 140/11, LEX nr 929402). Takie stanowisko wynika z § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., nr 100, poz. 908), stosowanego również na mocy § 32 ust 3 w zw. z § 143 ww. rozporządzenia do aktów prawa miejscowego, zgodnie z którym jeżeli zmianie ulega treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r., nie wpłynęła również zmiana art. 135 ust. 2 ustawy w zakresie formy aktu, albowiem kwestia ta została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych tj. w art.47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie, zgodnie z którym akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Ponadto na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. wpływu nie miała również zmiana art. 135 ust. 2 p.o.ś. dokonana z dniem 15 listopada 2008 r. ustawą z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2008 r., nr 199, poz. 1227). Zmiana ta w postaci m.in. uchylenia art. 51 ust. 1 pkt. 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś., miała bowiem charakter porządkujący i określała jedynie okresy od kiedy tracą moc przepisy wykonawcze dotyczące przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Zakres spraw przekazanych do uregulowania omawianym aktem wykonawczym nie został również zmieniony rozporządzeniem Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010 r. nr 213, poz. 1397), które weszło w życie 15 listopada 2010 r., gdyż w § 2 ust. 1 pkt. 30 i w § 3 ust. 1 pkt 59 rozporządzenie to wprowadziło jedynie niewielkie korekty stanu prawnego, niezmiennające podstawowego znaczenia przepisów.

Powyższe stanowisko odnośnie skutków wprowadzenia zmiany treści art. 135 ust. 1 i 2 p.o.ś., obowiązującej od 15 listopada 2008 r., znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 421/10, LEX nr 863961, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 509/11, OSNC nr 2/2013, poz. 26 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 31 sierpnia 2009 r., sygn. akt IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044).

Uznać zatem należy, iż przepisy rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Za takim stanowiskiem przemawia także treść uzasadnienia uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., z którego wynika wprost, że dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania – rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, a jak zostało wskazane powyżej, zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Pogląd ten zaprezentowany został również w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Warszawie m.in. w wyroku z 30 listopada 2010 r. sygn. akt VI ACa 1156/10 (LEX nr 682525) w wyroku z 6 lipca 2011 r., sygn. akt. VI ACa 14/11(LEX nr 852391) czy też w wyroku z 8 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 140/11 (LEX nr 929402).

Zgodnie z art. 129 ust. 4 p.o.ś. zgłoszenie żądań przewidzianych w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś. może nastąpić w terminie zawitym dwóch lat od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zawity charakter terminu, w którym muszą zostać zgłoszone żądania właścicieli nieruchomości położonych w obszarze ograniczonego użytkowania w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem, znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (tak m.in. wyroku z 10 października 2008 r. sygn. akt II CSK 216/08, LEX nr 577165 czy też w wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. sygn. akt II CSK 578/12).

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż dwuletni termin, w którym powódka mogła zgłosić żądanie oparte na art. 129 ust. 2 p.o.ś., liczony od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., upłynął 25 sierpnia 2009 r. Mając zatem na względzie, iż E. K. wystąpiła z powództwem w dniu 2 sierpnia 2013 r. tj. po upływie ustawowego terminu do zgłoszenia roszczenia, powództwo podlegało oddaleniu.

Ponadto, zdaniem Sądu nie można uznać, że podjęcie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 i jej wejście w życie z dniem 4 sierpnia 2011 r. ponownie otworzyło dla powódki drogę do dochodzenia roszczeń w trybie art. 129 ust. 1-3 p.o.ś. Powyższa uchwała nie wprowadziła bowiem w odniesieniu do nieruchomości należącej do powódki żadnych nowych ograniczeń w porównaniu do tych nałożonych rozporządzeniem nr 50 wydanym przez Wojewodę (...). Nieruchomość powódki zgodnie z rozporządzeniem nr 50 znalazła się w całości w strefie ograniczonego użytkowania, co nie uległo zmianie na mocy uchwały nr 76/11. Określone w § 6 uchwały nr 76/11 wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania były (pomimo różnic redakcyjnych) takie same jak przewidziane w § 5 rozporządzenia nr 50. W odniesieniu zaś do nieruchomości powódki uchwała nr 76/11 zniósła przewidziane w § 4 rozporządzenia nr 50 zakazy budowlane. Dlatego też uznać należy, że wskutek wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. powódce nie została wyrządzona żadna nowa szkoda.

Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony w wyroku z 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV CSK 608/12 (LEX nr 1347892) w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż art. 129 ust. 2 p.o.ś. przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, a zatem szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie ww. artykułu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Taka sytuacja miała niewątpliwie miejsce w przedmiotowej sprawie.

Wskazać należy, iż nie każda nowelizacja aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego zastępującego jeden obszar ograniczonego użytkowania innym rozpoczyna

bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś. Skutek ten może odnieść jedynie taka nowelizacja lub zmiana, która dotyczy danej nieruchomości. Przyjęcie, że każda zmiana obszaru ograniczonego użytkowania, czy to materialna, czy też formalna (np. zmiana organu, zmiana formy aktu prawnego), rozpoczyna bieg terminu od nowa, niweczyłoby niewątpliwie cel ustawodawcy przyświecający mu przy wprowadzeniu art. 129 ust. 4 p.o.ś. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony określenie dwuletniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się z zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, że roszczenia nie będą się pojawiać w przyszłości, co umożliwia prowadzenie przewidywalnej gospodarki finansowej. Należy zatem przyjąć, że bieg terminu do występowania z roszczeniami na podstawie art. 129 p.o.ś. rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 1 grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 86/10, LEX nr 818554).

W odniesieniu natomiast do wskazywanej przez powódkę ewentualnej podstawy żądania pozwu w postaci art. 435 k.c. (szkoda spowodowana ruchem przedsiębiorstwa napędzanego siłami przyrody) wskazać należy, iż regulacja art. 129 p.o.ś. stanowi *lex specialis* względem art. 435 k.c., a co za tym idzie wyłącza jego stosowanie co do roszczeń określonych w art. 129 ust.1-3 p.o.ś. Za takim stwierdzeniem przemawia chociażby wyraźne oznaczenie terminu zawitego, w jakim możliwe jest dochodzenie tychże roszczeń. Przyjęcie odmiennego zapatrywania podważałoby sens regulacji zawartej w ustawie prawo ochrony środowiska, skoro w razie upływu przewidzianych w niej terminów możliwym byłoby dochodzenie odszkodowania na podstawie reguł ogólnych zawartych w kodeksie cywilnym. Dlatego też w ocenie Sądu roszczenia pozwu nie mogły zostać uwzględnione na podstawie art. 435 k.c.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa.

Sąd uznał natomiast za zasadne nieobciążanie przegrywającej sprawę powódki kosztami procesu. Zgodnie bowiem z treścią art. 102 k.p.c. w przypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może nie obciążać strony przegrywającej kosztami procesu, przy czym przepis nie precyzuje bliżej pojęcia „wypadków szczególnych”, pozostawiając rozwiązanie tego zagadnienia praktyce sądowej. Brak jakichkolwiek ograniczeń wyliczonych choćby przykładowo wskazuje na intencję ustawodawcy szerokiego pojmowania zakresu tego terminu (tak postanowienie SN z 28 czerwca 1966 roku, I CR 372/65). Mając na względzie trudną sytuację majątkową powódki, Sąd uznał, iż w realiach sprawy zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu Sąd orzekł na podstawie §6. pkt. 6 i §2. ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U z 2013 r. poz. 490).

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.